

рѣ на себе си, или на иѣкое иѣшо; както: азъ видяхъ себе си (им. мене си) въ водѣхъ; ты оглядывашь себе си (им. тебе си); что прѣви за себе си (им. за него си); тѣ же-  
 лаютъ за себе си (им. тѣхъ си добръ).

3) Притежатели, изъ които изъясняемы ступанинхъ на иѣкое иѣшо, сирѣчь лицето дѣто ѣ спечемало иѣкое иѣшо; както: 1-то лице, мой, нашъ; 2-то: твоё, вашъ; на всичкытѣ лица, възвратното: евоё.

4) Указатели, изъ които показываемы лица и иѣща, за да познаемъ како ли ехъ и-ли далечъ; както: тоё, оиъ.

5) Относители, изъ които относимы иѣкое иѣшо, дѣто ѣ станило, и ищемы да опредѣлимъ оиё, коёто га ѣ случило; както: добритѣ иаѣки ехъ имоутъ, коёто, коёто придовѣе не га вои отъ сиромашьтѣ; тва, за коёто говорите, твѣрдѣ ѣ добро. Относительнѣ мѣстоименѣ ехъ: кой, коёто, какъкъ, та-къкъ, колакъ, чей, какво, каквоёто и др. т.

6) Пытнѣ мѣстоименѣ ехъ относительнѣтѣ, които показватъ пытанье; както: кой вѣше тамъ? какъкъ цвѣтъ? чей конь?

7) Опредѣлители (самъ и самъ),